

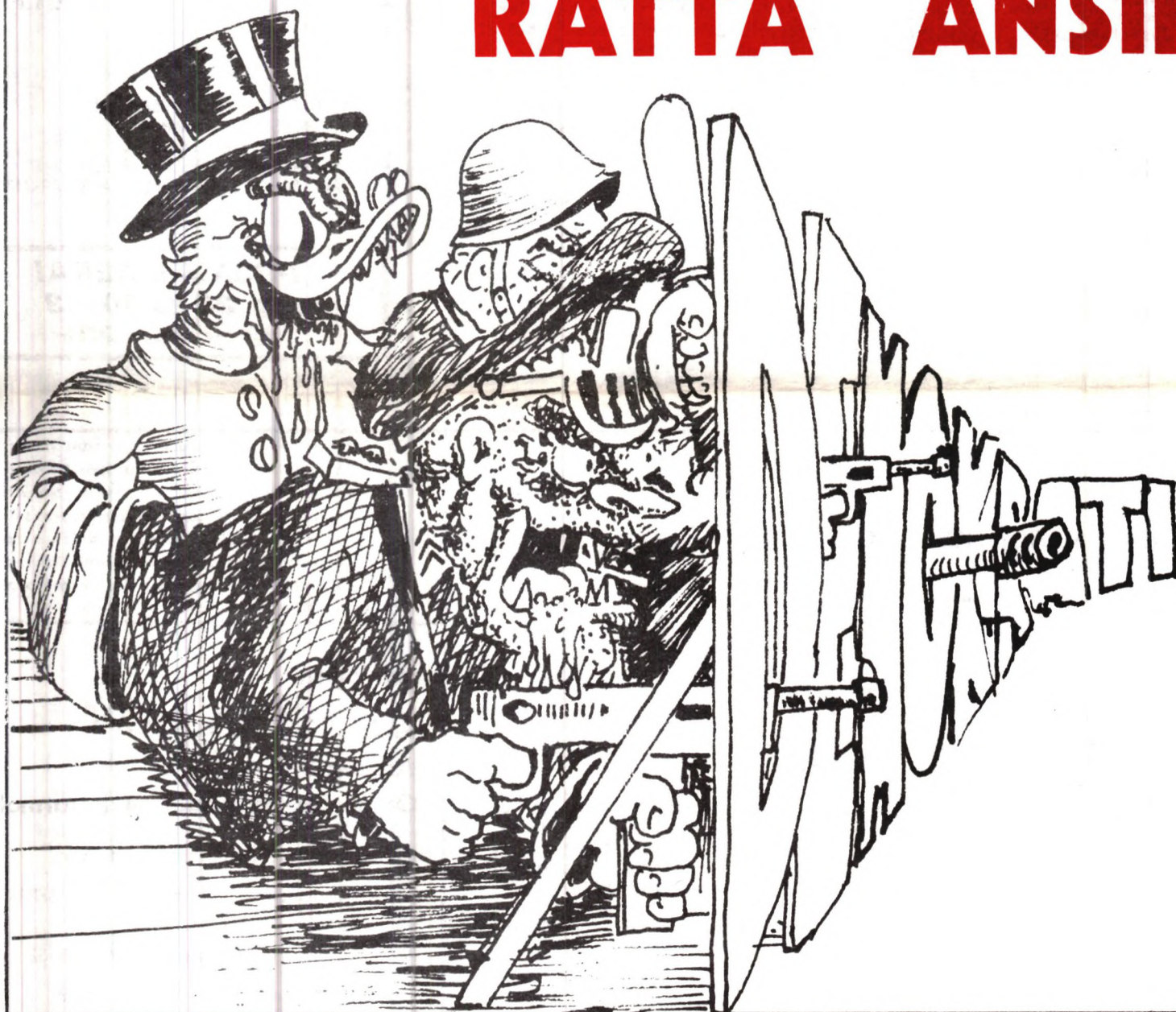
ARBETAR MAKT

NR 6

1974, Årg. 3, Pris 1:-

KAPITALISMENS RÄTTA ANSIKTE

KÄRNKRAFT

Vem tjänar kärnkraften? Dej? Lina arbetskamrater? Kapitalet? Att det över huvud taget sätts på kärnkraften i Sverige beror på kapitalets profitintressen. Kärnkraften håller en stor industri på fötter, medan andra energikällor som vind, metan och torv, som inte är investeringsvänliga inte betraktas som lönsamma. Kärnkraften är ett riskfyllt företag. Alldeles för riskfyllt för att vi skall kunna använda uen.

Kärnkraften och kapitalismen måste stoppas!

sid. 4.

KINA

Maoister över hela Europa tävlar om att framställa Kina som det ideala samhället, och fyller sina tidningar med bilder på glada kineser.

Men hur är det egentligen?

Vi hävdar att trots att kapitalismen har störtats så härskar inte arbetarklassen i Kina. Tvärtom. Byråkraterna vid makten har använt vapenmakt i de städer där arbetarna försökt gripa makten. En ny klass härskar över majoriteten av folket, en *byråkratklass*. Om hur denna klass uppstått, och resultatet av dess herravälde, kan du läsa på *sid. 8.*

KRISEN.

MOT REAKTIONENS STÖVELTRAMP STÄLLER VI ENAD ARBETARKAMP

LÖ's ekonomer säger att konjunkturen viker .....
LÖ's ekonomer väntar sig en uppgång i den internationella konjunkturen nästa år .....
Företagen gör större vinster än någonsin .....

Vad stämmer? Vad är egentligen på gång? Vad får det för betydelse för oss? Frågorna som kan ställas är många fler. Motsärande uppgifter om det ekonomiska läget presenteras i tidningarna. Ekonomiska experter är oeniga om vi står inför en ny världsdepression av 30-talstyp, eller om det "bara" är tillfälliga problem för ekonomin.

Inflationen i världen ökar. Från att under 60-talet hållit sig på 3-4% om året ökade den under 70-talets första år till 7% för att i år uppgå till minst 14%. Inom bilindustrin införs på många håll 4- eller 3-dagarsvecka, eller så gör man som BMW nyligen gjorde, man avskedar folk, i BMWs fall bortåt hälften av arbetsstyrkan, 8000 personer. På annat håll i tidningen exemplifieras krisens verkningar ytterligare i artiklarna om Danmark och Italien.

Orsakerna bakom krisen ligger varken i de oljeproducerande ländernas hållning, människors "ovilja" att konsumera eller kapitalisternas fruktan för sämre tider. Orsakerna till krisen är samma som ständigt orsakat större eller mindre problem för den kapitalistiska ekonomin: det kapitalistiska systemets inneboende tendens till att pressas mellan överproduktions- och avvecklingskris. Kapitalisten betalar arbetaren mindre än det värde arbetaren skapar genom sitt arbete. Arbetarklassen kan inte på sikt köpa de varor som produceras, därför att de saknar pengar att göra det för. En överproduktions- eller avsättningskris uppstår, stora lager av varor förblir osålda. Kapitalisten kan försöka lösa detta genom att antingen försöka ta ut mer för de varor han ändå säljer, dvs spå på inflationen. Eller han kan öka uttagningen av arbetskraften genom lönesänkningar. Den andra typen av kris, avvecklingskris, uppstår när kapitalisten inte finner det lönsamt att investera i företagen längre, utan väljer att spekulera i valutor. Arbetarna ställs utan arbete och kan än mindre köpa några varor, produktionen blir allt mindre.

Alla kapitalets kriser är kombinationer av dessa båda typer. En skärpning av den internationella krisen kan inte lösas inom kapitalismens ramar.

Den kommer att medföra, och har redan medfört, ett uppsving i arbetarkampen och en förstärkning av de reaktionära krafterna.

De reaktionära krafter, som är beredda att med våld slå ner arbetarklassen, får sin chans i och med att den borgerliga demokratin inte längre förmår administrera den kapitalistiska ekonomin. I ett sådant läge är det omöjligt att möta det totalitära hotet med kamp för det liberala samhällets bevarande, eftersom det ju är detta som har skapat reaktionen genom sina inneboende motsättningar. I ett sådant läge är det alltså omöjligt för kommunister att gå samman med liberala och socialdemokratiska partier (folkfront) för att ännu en tid slå vakt om det borgerliga kapitalistiska samhället. Det är då inte frågan om ett val mellan bättre och sämre kapitalism, den "bättre" kapitalismen (den borgeliga demokratin) har då redan spelat ut sin roll. De enda alternativen är *socialism eller barbari*.

Inför en kris gäller därför för revolutionärer samma politik som alltid: sök ena arbetarklassen kring en klasskampspolitik och -praktik. Denna måste få sitt uttryck i en självständig kamp, självständig från såväl socialdemokratisk klassam-
arbetspolitik som statsbyråkratskt förmyndarskap, och vara riktad främst mot reaktion och kapital.

Revolutionärerna måste oupphörligen föra fram nödvändigheten av självständig organisering av de mest medvetna arbetarna i revolutionära avantgardeorganisationer samt arbetsplatskommittéer; av massan av arbetare vid öppna konflikter i strejk- eller ockupationskommittéer. Vidare: förbereda försvaret av arbetarklassens uppnådda positioner, såväl ekonomiska som politiska. Detta senare genom bl.a utvecklandet av strejkvaksstyrkor o.likn. mot en större rörlighet, ett samarbete och centralisering av såväl arbetsplatskommittéer som strejk och ockupationskommittéer.

På dessa, och på många andra sätt, måste revolutionärer förbereda och bidra till uppbygget av en arbetarklassens organisering som kan möta borgarklassen i den kommande oundvikliga konfrontationen - *REVOLUTIONEN*.

AVTALET.

SOSSARNA FÖRBEREDER LÖNESÄNKNINGAR

När LÖ-ekonomerna tidigt i höstas gick ut och förklarade att den internationella konjunkturen var på nedåtgång och sämre tider väntades under 1974, var detta alltför magstarkt för att hela LÖ-apparaten skulle svälja det. Protester restes från en del förbund, mot att LÖ-ekonomerna tilläts gå ut med dessa prognoser, eftersom det skulle verka avhållande på lönekraven. Kapitalistfararblaskan Svenska Dagbladet höjde dock de förutseende experterna i LÖ till skyarna.

Problemet var bara det att dessa pessimistiska rapporter inte stämde så bra överens med delårsrapporterna från företagen. I dessa kunde man läsa om större vinster än på länge. Sossarna måste ordna rättning i leden. Man proklamerar att man tänker beskära "övervinsterna". D.v.s. våra gossar i den statliga byråkratin proklamerar att kapitalisterna gärna får utsuga arbetarna hur mycket som helst, bara de själva får del av vinsten när den överskrider en viss nivå.

Med detta har sossarna hjälpt kapitalisterna med att lönehöjningarna ska hållas inom en rimlig nivå, eftersom de stora vinsterna "inte längre finns", det finns inte längre så mycket att "ta av". Nu passar LÖ-ekonomerna på att lägga fram sin fullständiga rapport, vilken säger att det nog blir ganska goda tider nästa år igen. Denna rapport blir naturligtvis inte på långt när så uppmärksammas som den första.

Av detta kan vi se att sossarna förbereder ett liknande lönesänkingsavtal som 55-öresavtalet förra gången. Enligt sammstämmiga rapporter från konjunkturinstitut och tidningar har lönehöjningen redan åtit upp efter 3/4 år. Alltså en real-lönesänkning.

KAMRAT!
INTE ÄNNU ETT LÖNESÄNKINGSAVTAL!
FÖRBERED SJÄLVSTÄNDIG KAMP!
ALLA VINSTER ÄR "ÖVERVINSTER!"
ALLA VINSTER ÄR SOM SKAPAR DEM!
ARBETARMAKT GENOM SJÄLVSTÄNDIG ARBETARKAMP!

PRENUMERERA!
pg 38 13 00 - 3
12 nr för 20:-

CHILE.

KLASSOLIDARITET INTILL DEN SLUTGILTIGA SEGERN

Över hela Latinamerika sveper idag en våg av reaktion och fascism fram. Chile utgör idag ett föredöme för reaktionärerna i dom andra latinamerikanska länderna. I Chile pågår f.n. en systematisk utrotning av arbetar- och vänstermiliter. En fruktansvärd social nedrustning har påbörjats.

I Sverige och andra kapitalistiska länder har ett bra solidaritetsarbete för det chilenska folket kommit igång. Chilekommittén i Sverige har visat sig kunna axla det ansvar, som vi kan och bör ställa på en solidaritetsorganisation.

Med en socialistisk plattform har man tagit upp kamp mot alla de dimridåer som allsköns reformister, supermaktsteoretiker och stalinister sökt lägga ut.

KAMPEN GÄLLER SOCIALISMEN

Reformister och stalinister påstår att kampen i Chile idag inte gäller socialismen. Vad dom hävdar är, att man ska kämpa mot fascismen, men inte för *socialismen*. Vill dom uppnå en ny borgerlig diktatur, en ny borgar"demokrati", en ny slakt? Dom påstår att den chilenska arbetarklassen skulle vara "för svag", och den chilenska borgarklassen "nationellt sinnad", och att kampen följaktligen skulle gälla en borgardemokrati och ett "nationellt oberoende".

För denna analys har vi, som kommunister, ingen som helst förståelse. Analysen utgör en utspädd vattvälling av Mao-Kinas kontrarevolutionära utrikespolitik och en småborgares dödsrosslingar. Den har i alla fall inget med marxismen att göra.

Chiles arbetarklass beräknas av den chilenske marxisten Martha Henecker uppgå till c:a 59%, småborgarklassen och mellanskikten till 18 resp. 20%.

Bara att påstå att inte dessa klassförhållanden skulle vara "tillräckliga" för att Chile skulle vara "moget för socialismen" är allvarligt nog.

Att dessutom, som reformisterna och stalinisterna, hävda att Chiles borgarklass och småborgarklass skulle ha intresse av att ta kamp mot imperialismen är rent nonsens. Dessa klassers agerande före och under kuppen känner den chilenska arbetaren till alltför väl, för att ens komma på tanken till samarbete med.

TENDENSFRIHET

I mitten av december håller Chilekommittéerna sin andra kongress. Många erfarenheter och diskussioner skall sammanfattas, och sammanfattningen skall ligga till grund för solidaritetsarbetets fortsatta plattform.

Chilekommittén har på ett utmärkt sätt visat styrkan hos en solidaritetskommitté som vilar på minimi-plattformens grund. Den har lagt grunden för ett solidaritetsarbete på bredast möjliga bas, utan att disussionen för den skull stryps. Denna tendensfrihet har garanterat Chilekommittén en helt en helt annan flexibilitet och styrka än t.ex. De Förenade FNL-Grupperna (DFFG). DFFG:s fullständiga urartning till en stödorganisation för SKP visar detta.

KLASSARBETE ELLER KLASSKAMP

Herrar vänsterreformister i VPK, SKP och KFMLr, klassamarbetspredikanter i SSU och SAP! Alla har ni en gemensam nämnare: era "analyser" vilar på borgerlig grund, och bortser helt från klasskampen som historiens drivkraft. Det är ett slag i de chilenska arbetarnas hårt tårda ansikten, och vi påminner oss gärna Marx'ord: "det är därför omöjligt för oss att samarbeta med folk som önskar rensa bort denna klasskamp ur rörelsens program."

Trots att detta skrevs för snart 100 år sedan, är det alltså aktuellt.

TA KAMP FÖR EN RIKTIG POLITIK I SOLIDARITETSARBETE FÖR CHILES FOLK!
FÖRSVARA DEN SOCIALISTISKA SOLIDARITETSRORELSEN!

Som vi meddelade i förgående nummer så har redaktionen för tidningen ARBETARMAKT flyttat till kungliga huvudstaden Stockholm. Vi inom redaktionen riktar ett revolutionärt tack till alla som bidragit till att det överhuvudtaget har blivit en tidning. Speciellt riktar vi ett tack till den avgående redaktionen i Jönköping som vi utan skulle ha stått ganska handfallna. Örfarenheten har gjort att tidningen kanske försämrats i kvalitet. En engångsföreteelse hoppas vi. Så sluta inte köpa tidningen än. Tvärtom. Prenumerera istället och följ med i utvecklingen.

tidningen ARBETARMAKT

Ärgång 3, nr 6/74

Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Redaktionens adress: Tidningen ARBETARMAKT,
Box 3077, 171 03 SOLNA 3

Redaktionens telefonnummer: 08/27 98 32

Prenumeration för 12 nummer:

Prenumeration	20:-
Stödprenumeration	30:-
Garantprenumeration	50:-

Postgiro vid prenumerat:	38 13 00-3
Postgiro vid redovisning; ombuds-försäljning:	20 21 02-0
Postgiro till STÖDFONDEN	23 71 77-1
Postgiro vid beställningar av lösnummer, äldre nummer och dylikt	20 75 76-0

Tryck: AB Prinkipo Offsettryck, Stockholm 1974

Detta nummer presslagt 28 oktober 1974

Manuskript och illustrationer till nästa nummer, nr 7-8/74, skall vara redaktionen tillhanda senast den 7 december

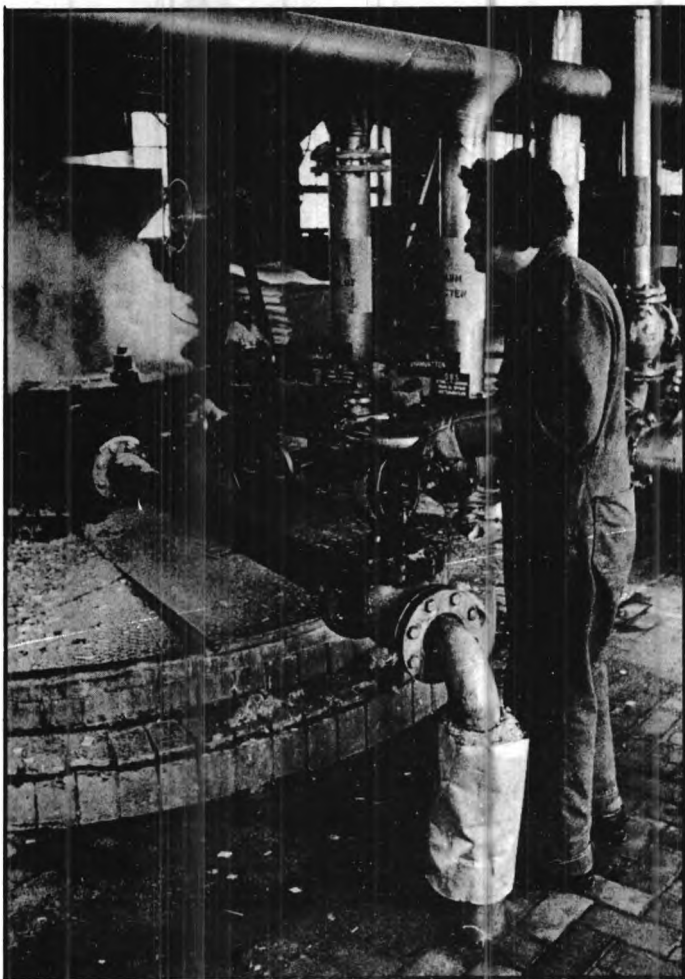
Ombud finns för närvarande på följande orter:

Eksjö, Göteborg, Huddinge, Härnösand, Jönköping, Kristinehamn, Malmö, Lund, Motala, Norrköping, Stockholm.
Eftertryck godkännes endast med angivande av källan.

ARBETARSKYDDET SKYDDAR KAPITALET

Under den senaste tiden har pressen skrivit en massa om den miljö, som arbetarna är tvungna att arbeta i. Det började med avslöjandet av Kema Nord, där bevisligen 2 arbetare dött i cancer orsakad av vinylklorid. Kema Nord erkände detta på en presskonferens med kaffe och dopp. Kema Nords företagsledning påstod sej blivit tagna på sängen trots att undersökningar långt tillbaka påvisat sambandet mellan levercancer och vinylklorid. Kema Nord har helt enkelt nonchalerat undersökningarna, och använt arbetarna som försökskaniner för profitens bästa. T.o.m. genom att läsa enbart borgarblaskorna, (inkl. sossepressen) kan man inte ha undgått att se hur nonchalant kapitalisterna behandlat arbetarna på Kema Nord.

SOSSARNA OCH ARBETSMILJÖN

Yrkesinspektionen och arbetarskyddsstyrelsen passerade också på att visa sin förmåga i kampen mot farlig arbetsmiljö. Yrkesinspektionen och arb-

etarskyddstyrelsen ansåg inte att fabriken omedelbart behövde stängas, trots att Kema Nord klart överskridit de tillåtna gränsvärdena! Kema Nord stängde ändå frivilligt fabriken. Varför? Jo man ville återvinna arbetarnas förtroende! Vilket man knappast kan lyckas med efter vad som hänt. Detta var tydligen Yrkesinspektionen och arbetarskyddsstyrelsen inte intresserade av. Man var mer intresserad av att produktionen hölls igång till kapitalisternas fromma.

Efter alla skrivelser om Kema Nord började pressen uppmärksamma flera arbetsplatser som är direkt hälsovådliga. Sossepressen skrev så att pennorna glödde. Det här med arbetsmiljö blev helt plötsligt feta rubriker. Två arbetare på Kema Nord hade dött och massvis med andra exempel på vidrig arbetsmiljö uppdagades. Men vad har sossarna gjort alltså dessa år som man samtidigt svamlat om bättre arbetsmiljö? Man har stiftat lagar, som trots den fina fasaden inte inneburit någon större förbättring. En utredning vid Tekniska Högskolan i Stockholm, där man jämförde svensk arbetarskyddslagstiftning med olycksfall i arbetet 1900-1954, visade att det inte fanns något som helst samband mellan tillkomsten av nya lagar och förordningar och olycksfallsstatistiken. Olyckorna har istället stigit i takt med konjunkturerna. Arbetsmiljön har alltså helt dikterats av kapitalisterna och deras villkor.

NYA GRÄNSVÄRDEN

Nu ska iallafall sossarna försöka rädda sitt ansikte. Arbetarskyddsstyrelsen har efter alla skrivelser tagit fram nya gränsvärden. Men de här gränsvärdena är siffror som en arbetare inte har en chans att kontrollera. Bollandet med siffror sköts av samma experter, som fastställt de tidigare gränserna. Och dom var ju inte mycket att lita till. Arbetsköparna får dessutom ansvaret för att gränsvärdena hålls. Visserligen skall yrkesinspektionen övervaka det hela, men de har varken resurser eller vilja att snoka alltför mycket. Arbetsköparna har experter och mätinstrument, men arbetarna har bara sin egen kropp som mätinstrument.

Innan herrarna i Arbetarskyddsstyrelsen sätter sina siffror på pränt har man nog räknat ut, inte så mycket vad arbetaren tål utan vad kapitalisten vill betala ur sin börs till arbetsmiljön. Man kan ta ett exempel som den nu nedlagda massfabriken i Svartvik. 1971 krävde Naturvårdsverket att SCA (som ägde fabriken) skulle rena utsläppen. Det beräknades kosta 60 milj. kr, men detta ville inte SCA gå med på utan la helt sonika ned fabriken. SCA fick dispens till 3:e juli i år för att kunna pressa ut det sista ur den gamla och nedkörda fabriken, som det inte investerats i på många år.

Vi får inte lita på att dom nya gränsvärdena ger oss en tryggare arbetsmiljö. De gäller dessutom bara de kemiska hälsoriskerna. Andra olycksfalls-

risker får finnas kvar, bara man lyckas dämpa reaktionen på arbetsplatserna över de omskrivna olyckorna orsakade av kemiska gifter.

När vi inte kan lita till vare sej byråkrater eller kapitalister måste vi lita till oss själva, till vår kollektiva styrka. Exempel på hur vi kan göra detta är att kräva kontroll över mätningar, kräva information av företaget vad det finns för gifter, vägra utföra arbeten som är farliga. Ta kontakt med experter som inte går kapitalisternas ärenden (t.ex. Socialistiska Arbetsmiljögruppen SARB) för att få information om ett ämne eller få egna prover analyserade. Helt enkelt att vi litar till oss själva och inte överlåter arbetsmiljön åt andra.

ARBETSMILJÖN ÄR EN MAKTFRÅGA

Det är enkelt att konstatera att arbetsmiljön är en maktfråga. Det är hela tiden kapitalisten som bestämmer grunderna för hur vår arbetsmiljö ska se ut. Vad som ska produceras, av vad, hur osv. Sossarna snackar vitt och brett om arbetsmiljön, men gör inget för att lösa problemen i grunden. Istället försöker man lägga plåster på såren där det är som värst. Annars skulle det ju kunna hända-- hända att arbetarna började ställa sig frågan: Vem kan sköta arbetsmiljön bäst? Han som sitter och nöter bakkelen på en stol eller jag som finns vid maskinerna, som gör jobbet? Under kapitalismen kommer det att produceras en massa enbart med tanke på profiten, man tar inte hänsyn till att det sätt som produkten framställs på innebär risker för arbetarna. Enda sättet att på lång sikt lösa arbetsmiljöproblemen är socialismen där arbetarna bestämmer över produktionens organisering. Då kan man ta hänsyn till arbetarnas behov och inte till kapitalisternas.

Är Du intresserad av frågor kring arbetsmiljön eller vill veta vad sossarnas nya lagar innebär; beställ den lilla stencil ARBETARPRESS låtit trycka upp, "Den nya arbetsmiljölagen - NY KLASSLAG KLUBBAD". Adress: Box 31 134, 400 32 GÖTEBORG 31

HÄLLEKIS : BOLAGET LÄGGER NER SAMHÄLLET

Så har det hänt igen. Ett stort företag har beslutat lägga ner tillverkningen vid en av sina fabriker, utan att arbetarna fått veta ett dyft i förväg.

Det aktuella fallet är Hällekis, ett litet samhälle helt uppbyggt kring den stora fabriken, som tillverkar cement. Antalet anställda uppgår för närvarande till omkring 300, men samhällets 1200 invånare är helt beroende av företaget. Cementa AB (så hette företaget tills för ett år sedan, det nya namnet är EUROC) har under sin verksamhet tid som arbetsköpare haft fina möjligheter att hålla arbetarna nedtryckta på grund av sin monopolställning. Något annat arbete var och är mycket svårt att få i Hällekis. Dessutom ägs all mark av företaget, så var man inte snäll och foglig fick man inget bostadslån eller tomt till villan. Detta har gjort att lönerna hela tiden hållits nere. Nuvarande månadslön ligger på mellan 2290 och 2835 kronor.

SAMMANSLAGNINGEN GARANTERAR TRIVSAMMA VINSTER

Den svenska cementindustrin har under det senaste decenniet bestått av 2 företag: Cementa AB som svarat för drygt 80% av tillverkningen, och Gullhögens AB i Skövde som bidragit med de resterande 20%. Någon konkurrens mellan de båda företagen har det dock aldrig varit tal om, utan Cementa har varit prisledande.

Detta kapitalistiska påfund i den fria konkurrensens skugga innebär i korthet att när Cementa tyckt att nu är det dags att öka profiten så har man tagit kontakt med någon höjdare inom Gullhögens. Sedan beslutar man tillsammans i all vänskaplighet om det nya kilopriset på cement. Detta har medfört att vinsterna för aktieägarna hela tiden hållits på en trivsamt nivå.

Men med kännedom om den svenske aktieägarens ambitioner så förstär man att detta inte var nog. Därför beslöt man förra året att köpa upp Gullhögens fabrik.

Vid tillkännagivandet av det nya köpet fanns på plats en facklig representant från Hällekis. Han frågade försynt vad som kommer att hända med deras fabrik, då fabriken i Skövde låg så nära och dessutom var mycket modernare. Han lugnades dock med beskedet att beslut i denna fråga fattas först om ett år och då skulle säkert allt ordna upp sig.

NEDLÄGGNING

Men icke! Den 17 september slog budet om nedläggning ner som en bomb. Matsmedia och arbetare fick nyheten samtidigt (företagsdemokrati?). På en fråga till den ytterst ansvarige för beslutet V.D. Stig Sunne, om vad han trodde att beslutet skulle få för konsekvenser för Hällekis som samhälle, svarade han: "Det har jag inte med att göra."

Den aktuella situationen är alltså den att 300 snart är utan jobb, många är dessutom bundna vid villor och tomter som idag knappast är värda en tredjedel av inköpspriset. Hela samhället Hällekis står och faller med industrin.

RENHÅLLNINGS VERKET RYCKER UT

Detta fall illustrerar med all önskvärd tydlighet kapitalets roll, där ett företag utan att ta hänsyn mer än till sina penningsugna aktieägare kan lägga ner och flytta industrier efter eget godtycke. Sedan måste staten komma in och försöka snygga till de djävligaste missgreppen, genom att slicka något annat företag i röven med etableringslån och lokaliseringsstöd.

OM KÄRNKRAFTEN OCH KAPITALISMEN

HELLRE AKTIV ÄN RADIOAKTIV

Energikrisen nämns allt oftare i tidningarna. Regering och industri går ut i brett upplagda kampanjer för att övertyga folk om att lösningen på denna kris är kärnkraft. Vattenfall publicerar skrifter där man för att vagga in läsaren i trygghet har bilder av kärnkraftverk med barn och blommor i förgrunden. Ledande socialdemokrater talar sig varma för utbyggnad av kärnkraften, såsom den enda lösningen på Sveriges energiproblem. De målar ut skräckvisioner av fattigsamhällen där människor dukar under av hårt kroppsarbete som alternativet. Sträng talar i breda ordalag om att vi inte är beredda att försäkra vår levnadsstandard i brist på energi. Satsningen på kärnkraft ska till varje pris drivas igenom - men varför?

SOCIALDEMOKRATIN SATSAR PÅ MONOPOLKAPITALET

För att förstå socialdemokratis handlande måste vi också förstå den politik som har styrt partiet under efterkrigstiden. Riktlinjen har varit att stödja och påskynda den utveckling som ligger i det kapitalistiska systemets natur. Genom lokaliseringspolitik och jordbrukspolitik har koncentrationen av industrin till vissa områden i Sverige påskyndats. Förmånliga avskrivningsregler har påskyndat ersättandet av arbetskraft med maskiner. Genom en frikostig kreditpolitik har storföretagen gynnats på de mindre företagens bekostnad. Staten har t.o.m. satsat riskvilligt kapital i industriprojekt i syfte att utveckla kärnkraften. Både ASEA-Atom och Uddcomb är exempel på sådana satsningar.

Tanken bakom denna politik har varit att starka företag med högt utvecklad teknologi skulle vara garantin för sysselsättning i framtiden. Att det skulle råda några motsättningar mellan arbetare och företagare andas socialdemokraterna inte ett ljud om. Inte heller nämner de att en stark kapitalism med hög sysselsättning är förutsättningen för att de ska kunna sitta kvar på sina stolar.

SOCIALDEMOKRATIN SATSAR PÅ MONOPOLKAPITALET

Det kapitalistiska systemet står idag inför några mycket allvarliga problem. Tillväxten, som är själva förutsättningen för att systemet ska fungera, hotas av bristen på råvaror och bristen på energi. Satsningen på kärnkraft är ett desperat försök att få fram den energi industrin behöver för sin inriktning på alltmer energikrävande produktionsmetoder. Inom många branscher råder också en överproduktionskris där kampen om marknader blir allt häftigare. Utbyggnaden av kärnkraftverk bidrar här till att dämpa överproduktions-tendenserna i samhället. Kärnkraften kräver oerhörda insatser av både kapital och arbete.

ENERGIKRISEN - KAPITALISMENS KRIS

I den propaganda som makthavarna pumpat ut ger de sken av att atomkraften skulle vara helt ofarlig. Risker och problem med kärnkraften viftas bort med argumentet att tekniken säkert kommer att lösa dem. I en hemligstämplad rapport från Amerikanska Atomenergikommissionen (AEC) beskrivs de onormala händelser som 30 amerikanska reaktorer råkat ut för under ett och ett halvt år. Under denna tid skedde 850 onormala händelser. 40 procent av dessa berodde på felkonstruktioner och fabriktionsfel. Resten berodde på dåligt underhåll, mänskliga faktorer och liknande. I en kokarreaktor upptäcker man exempelvis att bärande detaljer i nödkylsystemet helt enkelt gett vika på grund av felaktiga bultar, avsaknad av låsmutter etc. Tre olyckor hade att göra med huvudlångledningarna i reaktorerna. Vid två av dessa olyckor skadades 15 personer och vid den tredje dödades två. I Sverige har en reaktor i Ringhals just nu fått tas ur bruk för att kylsystemet inte fungerade. Vid närmare undersökning av systemet upptäcktes 20 fel. Ett mycket allvarligt problem med kärnkraft: som ännu inte är löst är avfallsproblemet. Kärnkraftverken bildar avfallsprodukter som är radioaktiva. Livslängden på radioaktiviteten varierar väldigt. Det långlivade avfallet har livslängder på 500 till över 100 000 år. Under denna tid måste alltså avfallet hållas helt avskilt från allt biologiskt liv. Att detta kan leda till problem är inte speciellt svårt att förstå. Endast mikroskopiska mängder radioaktivitet behövs för att döda en människa. Det finns förslag till förvaring av avfall men inget är säkert. För närvarande sker ingen längre förvaring av avfall i Sverige. Det skickas till Belgien där ett bolag, som Sverige är delägare i, tar hand om det. I framtiden kommer det med all sannolikhet bli svårt att exportera det radioaktiva avfallet till utlandet. Det har

lämnats förslag att det då skulle förvaras i insprängda berggruv på västkusten. Makthavarna är dock kligen optimistiska om sin egen framtid då de förlitar sig på att samhället kommer att vara socialt stabilt i hundratal år, då det i annat fall finns risker att tillsynen av detta avfall kan bli lidande.

PRODUKTIONSAPPARATEN MÅSTE ÄNDRAS

Kärnkraften visar på nödvändigheten av att i grunden ifrågasätta kapitalismens utveckling av samhället. Den teknik som har utvecklats har inte varit en teknik som haft till syfte att befria människan från knappheten och kroppsarbets-slaveri, utan har varit en teknik styrd av profit-intressen. Tekniken har i stället blivit något som skapat en ny typ av slaveri för arbetaren där han både fysiskt och andligen skiljts från det skapande som borde ligga i arbetet. Fritiden som utmålats som målet med livet har inte blivit annat än en andhämtningspaus då man försöker komma i balans och återhämta sig till nästa dags arbete. Vi omgärdas av produkter som de kapitalistiska industrierna tävlar om att försöka få oss att se som lösningen på våra behov och problem, som ofta har skapats just genom vår bundenhet till löneslaveriet. Genom att vi lever i ett kapitalistiskt samhälle har vi också blivit delaktiga i den teknologi som bygger på utsugning av tredje världen och rovdrift på naturen. Många kapitalvaror kräver idag energi som fordrar ett bibehållande av den kapitalistiska "energilösningen". Hur många bilister var det inte som villigt lät sig ryckas med av den nationalistiska propagandan under oljeransonereringen där arabstaterna påstods vara orsaken till att man fick köra bil mindre. Energikrisen är egentligen inget annat än ett bevis på det kapitalistiska systemets oförmåga att utveckla en produktion i balans med miljön och de resurser som finns. Ungefär två tredjedelar av den energi som förbrukas i Sverige kommer från oljeprodukter. För att den teknologi som byggts upp i Sverige skall hållas igång krävs det alltså ett rofferi av råvaror från U-länder, som egentligen skulle behövas för utvecklingen av dem. Kärnkraften är inget alternativ till oljan, utan endast en satsning på ytterligare en energikälla som det kapitalistiska systemet behöver för sin expansion.

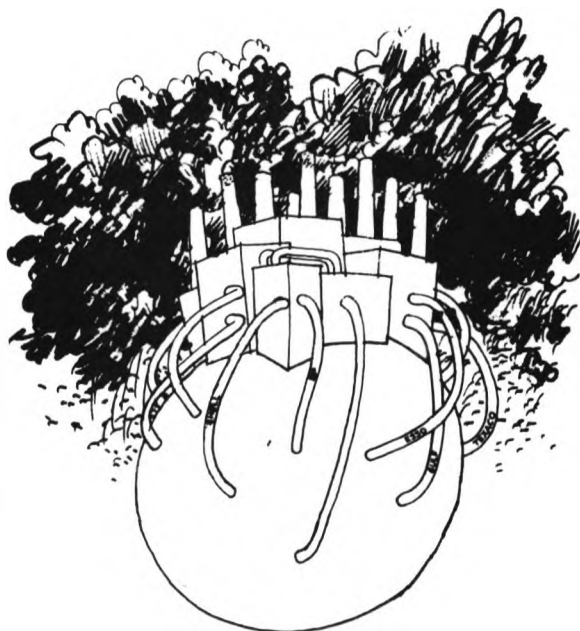
ARBETARMAKT - VILLKOR FÖR ALTERNATIV

Vad finns det då för alternativ till den nuvarande utvecklingen? Förutsättningen för att det överhuvudtaget skall gå att tala om ett alternativ är att det kapitalistiska systemet krossas. Kontrollen över produktionsmedlen måste ligga hos arbetarna. Detta är förutsättningen för att det skall gå att förändra produktionen så att den harmoniserar med naturen och de behov som människor har. Detta innebär att produktion och konsumtion måste laggas om så att den huvudsakligen baserar sig på inhemska energi- och råvarukällor. Produktionen måste också utformas så, att den på ett annat

sätt än nu ger ett innehåll åt arbetet. Arbetarna får inte bara bli en förlängd arm till maskinerna, som det är i dagens läge. Andra sätt att utvinna energi på än de som finns idag måste utvecklas. Vattenkraften skulle kunna täcka ungefär halva energibehovet. Genom återanvändning av papper skulle en större andel av skogsavverkningen kunna användas till ved. Vindgenerators skulle lokalt kunna byggas upp för att bidra till energibehovet. Metangas, som man får genom jäsning av organiskt avfall, skulle kunna användas till att driva jordbruksmaskiner och bilar för vissa transporter. Energi kan också fås ur de rikliga tillgångarna på torv som finns i Sverige. Genom en bättre isolering av bostäder skulle mycket energi kunna sparas. Utformningen av produktionen skulle inte genast gå att ändra, men så småningom skulle nya samarbetsformer utvecklas i takt med att man kom på nya metoder att producera varor för människans behov. Vi måste kämpa för ett annat samhälle i grunden skilt från det kapitalistiska.

GJ

NEJ TILL KÄRNKRAFTEN!
NEJ TILL KAPITALET'S ENERGISLÖSERI!
NEJ TILL DET KAPITALISTISKA SYSTEMET!

DANMARK

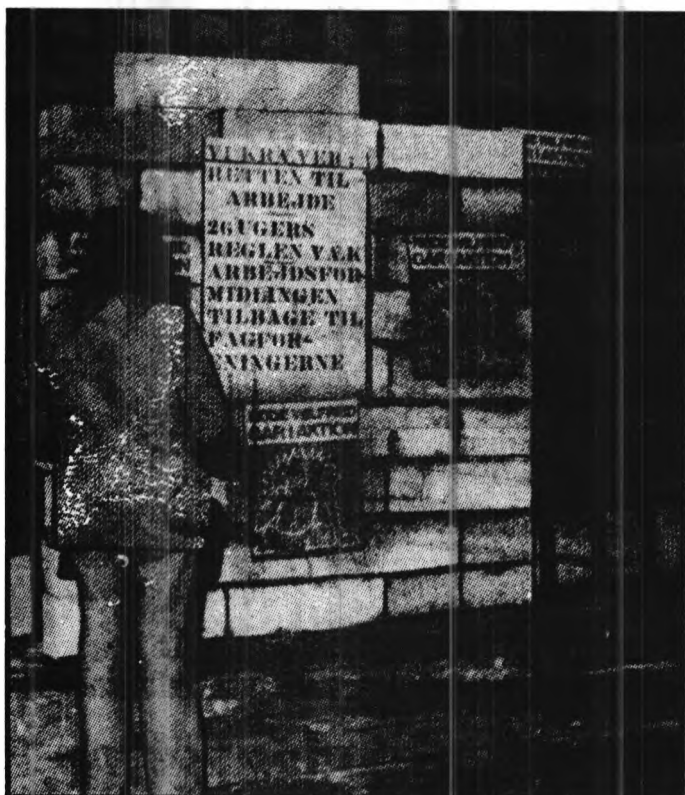
MURA IN KAPITALISMEN!

Många svenskar har en bild av Danmark som ett ställe, dit man åker för att köpa billigt kött, ost och ta en öl på färjan över. Men något har gått snett. Resorna från Sverige för att köpa mat har börjat avta. En bister verklighet med hög arbetslöshet, inflation, prishöjningar möter man nu i stället. Det kapitalistiska vansinnet har skapat en ohälsbar situation för den danska arbetaren. När hyror höjs, klädd- och matpriser stiger och sociala förmåner dras in drabbas naturligtvis arbetarklassen värst, de som har minst betalt. Mellan 15 och 20% har priserna gått upp. Det enda som inte stigit är vinpriset, men att enbart leva på vin är ganska svårt.

MURA IN KAPITALISMEN

Väldigt många arbetare har på senare tid blivit "lediga" (ironiskt nog = arbetslösa på danska). Ofta är det de mest kampvilliga som sparkas först. Dessa försöker man isolera, så arbetarna inte ska "hetsas" till att börja kämpa för sin rätt. Förra året fanns det nästan ingen arbetslöshet alls. Nu är den uppe i över 9%! En siffra som stiger vecka efter vecka; enligt vissa bedömare beräknas den stiga till över 10% nästa år!! I den siffran inräknas ändå inte de som omskolas, deltidsarbetande, kvinnor som vill börja jobba, alla som studerar för att det inte finns något jobb att få m.fl. Kapitalisterna vill ha en viss arbetslöshet. Detta för att man ska kunna pressa ner lönerna. Under hotet om arbetslöshet skapas en arbetskraftsreserv för kommande bättre tider. Inför den kommande avtalsrörelsen kommer kapitalisterna säkerligen att hävda att det inte finns utrymme för några löneförhöjningar. Kapitalisternas profiler får inte naggas i kanten. I Köpenhamn protesterade arbetslösa murare mot arbetslösheten genom att mura igen arbetsförmedlingen. Vi föreslår att man murar in hela kapitalismen inklusive bakvägen, som murarna glömde.

Danska arbetslösa murare, har just murat igen "sin" arbetsförmedling.

PARLAMENTARISMEN GER INGEN LÖSNING

I folkettinget (riksdagen) hoppar politikerna omkring som guttaperkor, där ingen tycks veta varken ut eller in. Detta är inte särdeles konstigt heller, då dessa accepterar den borgerliga ekonomin och dess spelregler, med kapitalistens profitintresse i första hand. Försöker man dra igång offentliga arbeten, kommer betalningsbalansen att försämrast, vilket innebär att den danska kronans värde försämrast. En devalvering av den danska kronan innebär å andra sidan att inflationen spås på ytterligare, med åtföljande högre arbetslöshet. Vad som än görs drabbas arbetarklassen värst. Liksom i Italien har de "höga" politikerna i Danmark avslöjat sig totalt. Glorian kring dem börjar falna. När arbetarna i Danmark inser vad det innebär att ha en permanent skara "representanter" som styr åt dem, blir resultatet en utbredd misstro över de "gamla, allvetande" politikerna. Dessa är lika principlösa (en princip har de, "man står sig själv närmast", en princip som kapitalismen skapar för att splittra och individualisera) och halvkorrumpa som de alltid har varit. Olika s.k. reformer genomförs för att försöka lösa krisen. Kännetecknande för alla dessa är att de gynnar de mellersta eller de övre inkomstskikten, på arbetarklassens bekostnad. Alla har samma sociala slagsida, till arbetarnas nackdel.

REFORMISMEN SVIKER

Nyligen gick ett nytt skatteförslag igenom. "Skattepaketen" har en social inriktning, sa sossarna om förslaget. Samtidigt sa en LO-pamp att skatteförslaget var utmärkt. Det motsvarade precis LO:s eget förslag. Det hela slutade med att sossarna lade ner sina röster och därmed indirekt såg till att förslaget gick igenom. Skatteförslaget är genom lägre marginalskatter framförallt till de höglönade och mellaninkomsttagarnas förmån. Men arbetarklassen ska punga ut med pengarna. Skattelättnadernas kostnader tas nämligen framförallt från nedskärningar av de sociala förmånerna, såsom barnbidrag, socialhjälp, ökade kostnader för medicin, höjd moms, mindre vuxenundervisning osv. Ju mindre man tjänar desto djävligare. Dessutom har inflationen redan ätit upp skattelättnaden för länge sedan. I realiteten har lönerna sänkts betydligt. Sossarna och LO (tillsammans med hela borgerligheten) har flera gånger förklarat sig villiga att genomföra en inkomstpolitisk lösning, som innebär att staten ska diktera hur mycket folk kan få i löneförhöjning (kapitalisternas profit måste garanteras), vilket i dagens läge innebär att inga lönepåslag är möjliga. Samtidigt som levnadsomkostnaderna har stigit kraftigt. Folk kommer att få det sämre helt enkelt, ännu sämre för att uttrycka det rätt. Följande citat från Finanstidene belyser det hela än mer: "Skal en indkomstpolitik kunne virke efter sin hensigt, er det helt afgørende, at lønstigningerne for de brede grupper af arbejdere og funktionærer begrænses. Det er disse lønstigninger, der har betydning for erhvervenes konkurrenceevne." Men inkomstpolitiken innebär inte enbart att löner-

na ska hållas nere. Detta skulle vara värdefullt om man samtidigt inte angrep arbetarnas möjlighet att agera lokalt, att självständigt ta kamp. Därför är huvudmålet med en inkomstpolitik att knäcka arbetarklassens kampvilja, arbetarklassen ska få mindre chans att försvara sina intressen.

I de kommande avtalsförhandlingarna ska arbetarna förmås att hålla nere sina krav genom att man hänvisar till skatteförslaget, "som ju gav arbetarna högre lön", eller genom att man hänvisar till att det inte finns "utrymme" för några löneförhöjningar. I värsta fall tar man till inkomstpolitiken.

ARBETARNA LITAR TILL EGNA KRAFTER

Men arbetarklassen kommer inte att tåga still och betala kapitalismens kris. Majstrejkerna(1) med deras explosiva energi, deras omfång och bredd har visat att Danmarks arbetarklass är beredd på självständig kamp. Senast visade de danska arbetarna sin klasskänsla och klassolidaritet med kamrater som dömts av arbetsdomstolen för strejkerna i maj. 40.000 arbetare visade sin solidaritet genom att lägga ned arbetet. Samtidigt avslöjar sig LO för femtioelfte gången, genom att säga att strejkerna är olagliga och att arbetsdomstolens dom är riktig. Strejka får man inte göra, aningen blir man dömd av arbetsdomstolen eller också kommer LO och hytter med pekfinger "ni ska lita till oss, då går allt bra", då händer nämligen ingenting. Kämpa för sin rätt, ska man i alla fall, enligt LO, inte göra. Men ledan och misstron mot parlamentarismen har knappast blivit mindre sedan maj. Kampviljan bara ökar, och inget tyder på att Danmarks arbetarklass slutat kämpa för sin rätt. De har just börjat.

(1) Majstrejken var en manifestation av arbetarklassen mot regeringen Hartling. 300.000 arbetare deltog.

Facket på Munksjö informerar: Så tar du dej till systemet

Antligen ett jobb. Efter ett tags arbetslöshet är det dags att börja på Munksjö Pappersbruk som emballerare. Ett av "lockbetena" vid anställningen, var den grundliga information vi skulle få innan det var dags att gå ut i den direkta produktionen. Vi skulle få titta på arbetsplatsen, bli informerade om risker i jobbet, facket skulle presenteras osv. Sammankomsten började med arbetarskyddet. Tekniska direktören berättade om hur farliga bränder kan vara, och hur stora värden som kan gå till spillo. Maskiner och lokaler kan gå upp i rök. Att han inte talade om hur bränder kan skada oss arbetare, eller ens berättade var eldsläckningsapparaten fanns, kanske kan skyllas på den fruktansvärda tidspress som en teknisk direktör lider under. Han försvann iallafall efter ett litet tag efter att ha visat några bilder på over-head-apparaten. Nästa man på plan blev fackets vice ordförande, Göte Jannerhed. Han skulle tala om vad facket sysslade med här på Munksjö och erbjuda oss olika stu-

dialalternativ i ABF:s regi. Här fanns kurser som "Ny arbetsmiljö", "Makt att förändra", "Ut med språket" och en hel massa andra nyttiga kurser. När det verkliga pangerbjudandet skulle presenteras gick han som katten kring het gröt. Han sög på det som en karamell. Så till slut kunde han bara inte hålla sig längre: *Centrala LO-kurser på Runö eller Brunnsvik!* Här fanns "småpavekursen" på 3 mån, "fackpampskursen" på 6 mån, "rationaliseringskurs", "företagsdemokrati" och andra klassamarbetskurser. Vad kurserna innehöll, vad som skulle diskuteras osv. talade han aldrig om. Däremot la han fram alla argument han kunde komma på för att få oss att nappa.

Runöskolan var bra därför att så många tjejer från Handels(anställdas förbund) brukade vara där. Å andra sidan var det närmare till systemet från Brunnsvik (bara sju kilometer). Runö hade den fördelen att det var dans flera gånger i veckan, men Brunnsvik hamnar inte långt efter om man tittar på alla enkelrum med bad.

Valet var svårt. Skulle vi ta en kurs på Runö med alla brudar eller skulle vi sticka till Brunnsvik med tillgång till kröken. Valet var så svårt att ingen kunde bestämma sig. Vi gick därifrån och fackföreningsgubben stod kvar med alla färgglada prospect i handen. Tänk vad alla människor är otacksamma nuförtiden!

ITALIEN

Kristendenserna allt påtagligare

spagettin slut?

Medan inflationstakten i Sverige från juli-73 till juli-74 stannade vid "blott" 9%, var den vid samma tid nästan 20% i Italien. Det är ett tecken på att den italienska kapitalismen nu börjar gå ned för räkning. Ett annat tecken, nog så kännbart för italienarna, är att spagettin börjar ta slut!

Följande har inträffat: i slutet av augusti lät spagettifabrikerna, som också ville delta i det allmänna pris- och profithöjningsraseriet, sprida ut ryktet att väldiga prisstegringar var i antågande. Resultatet blev väl inte riktigt vad man hade väntat sig. Spagettifabrikerna hade hoppats att hamstringen inte skulle bli alltför hög, och att ryktet mer skulle ha effekten att "preparera" kunderna lite i förväg. Så blev det nu inte. En enorm hamstringsvåg svepte fram över hela Italien, och på vissa ställen, i Neapel t.ex., rådde rena upploppsstämningen när spagettihyllorna började tömmas. Mönstret känns igen: när det kapitalistiska samhället genomlever sina regelbundet återkommande kriser, söker "påpassliga" arbetsköpare göra sig ännu fetare genom att spä på inflationstakten ytterligare.

KRISEN VÄXER

Kapitalismen i Italien är det tydligaste exemplet på kapitalismens allmänna kris idag. Italien innehar alla tecken på en kris som kan leda till en total bankrutt inom den närmaste tiden. Valutareserven har krympt till praktiskt taget ingenting. Betalningsbalansens underskott bara växer. Produktionen inom industrin börjar somna in. Fabriksnedläggelser hör numera till det normala. Tusentals - tiotusentals arbetare klickas från sina jobb. Energikrisen har gett sitt bidrag till krisen. Krediterna till företagen, som varit mycket stora ska nu börja betalas igen, till höga räntor. Många mindre och medelstora företag kommer i och med detta att slås igen. Arbetslösheten kommer därmed att öka ännu mer.

VEM BETALAR KALASET?

För italienaren, och då främst de italienska arbetarna, för detta naturligtvis med sig ytterligare problem till dem som redan finns. För allt fler börjar det nu gå upp att kapitalismen inte kommer att sky några som helst medel för att vältara över krisen på arbetarna. Med fraser som att vi ska "gemensamt bära uppoffringarna" tills krisen är över, dreglar kapitalisterna omkring. Allt medan de själva bor i sina lyxvillor och äter oxfilé, eller ränner omkring i Medelhavet med sina lustyachter. För arbetarna innebär krisen att det inte blir någon semester (eller också en långvarig sådan i form av arbetslöshet) och att köttträtterna försvinner från matbordet. Ett annat sätt att lösa krisen på arbetarklassens bekostnad, är planerna på strukturrationaliseringar som nu framförs. Dessa innebär att flera sparkas, medan de som blir kvar ska slitas ut fortare än "normalt" genom högre arbetstakt och mer övertidsarbete.

Inför denna situation står nu den italienska arbetarklassen: Europas näst högsta inflationstakt (Island är värre med 40%), en tilltagande fascistisk terrorverksamhet och en allt brutalare våldsupparat av militär och militariserade poliser, sk. karabinjärer.

FASCISTERNA

Inte bara arbetarna börjar inse att det inte går att fortsätta som nu. Även fascisterna börjar "inse" att det är dags att göra något. Men deras mål är annorlunda. De vill inte ändra på det ekonomiska systemet i sig. Tvärtom vill de bara rensa bort alla nuvarande orosmoment för den italienska kapitalismen, alla vänsterorganisationer ska krossas, alla militanta arbetare ska skjutas osv. Ett välkänt mönster från 20-30-talet. Liksom i Italien började nazisterna i Tyskland med att försöka skapa oro och rädsla genom olika slags attentat, där man gör allt för att kommunisterna och socialister ska få skulden. Man försöker därigenom skapa misstro mot alla vänster-element. Massakern i Jordbrukarbancan i Milano; 16 döda, massakern i Brescia; 9 döda, massakern på tåget Italicus; 9 döda... Exemplet är otaliga.

KUPPFÖRSÖK

Hittills har man dessutom avslöjat 4(!) olika kuppförsök av fascisterna. Alla har den italienska regeringen försökt tysta ner så mycket som möjligt. Obeklagligt avslöjanden har nämligen kommit i dag. Obeklagligt för regeringen och de rika kapitalisterna.

Höga militärer, poliser och det italienska kontraspionaget har visat sig vara inblandade i alla försöken. Dessutom har det uppgåtts att det västtyska kontraspionaget har haft intima kontakter med de fascistiska rörelserna, och bl.a. hjälpt till med vapen och utbildning. Pengarna som har finansierat fascisterna har oftast kommit från kända kapitalister.

Att Italiens försvarsminister Andreotti bara har mage, efter alla dessa fakta, att säga att: "På försvarets trohet kan vi lita, dessa exempel är undantag", är obegripligt. Dvs. om han inte själv har sympatier för fascisterna.

VÄNSTERN SVIKER.....

Från de etablerade "vänster"partierna, med Italiens kommunistiska parti i spetsen finns ingenting att vänta. Dessa har som mål att få så många röster som möjligt, och därmed komma i härskarposition. Allt för att de sen ska kunna styra arbetarklassen dit de vill. Någon känsla för arbetarnas egna initiativ och självständiga kamp finns inte i deras teorier. Enligt dessa stalinister är arbetarklassen inte myndig nog att styra sitt eget samhälle. För att nå sitt mål har IKP lagt fram en teori som de kallar den "historiska kompromissen". Denna förrespråkar samarbete mellan kommunisterna och högerpartierna. Denna teori framfördes strax efter att den chilenska militären mördat stora delar av den chilenska arbetarklassen och vänstern. Teorin innebär ett förräderi mot arbetarklassen och visar ingen väg till socialismen. Den ger endast en inomkapitalistisk lösning.

IKP vill tillsammans med borgarklassen se till att kapitalisternas profiler garanteras. De förstår inte att krisen är ett resultat av kapitalismen som system, med för kapitalismen karaktäristiska rörelselagar. Så länge ekonomin fungerar efter ett visst system hjälper det inte hur mycket man ändrar på politiker i ledningen, kapitalisterna finns fortfarande kvar och agerar på det enda sätt dom känner till, mer profit, mer profit.

.....MEN MOTSTÅNDET VÄXER

Men motståndet har inte uteblivit. Den självständiga arbetarkampen och organiseringen vinner idag allt fler anhängare och deltagare, och arbetarfamiljernas svar på hyreshöjningar och fabriksnedläggelser har blivit ockupation. Den italienska kapitalismen börjar gå ner för räkning. Den kapitalism som den italienske arbetaren nu börjar känna alltför väl för att ta något som helst ansvar för.

LME-Chefen:

"Vi har lagen på vår sida"

Torsdagen den 24 oktober stämde 396 arbetare vid LM-Ericssons Söderhamnsfabrik inför klassdomstolen, den sk "Arbetsdomstolen". I sju fullastade bussar tog sig arbetarna kollektivt till Stockholm för att inställa sig. Anklagelsen lød "deltagande i vild avtalsstridig strejk", och bolaget krävde jobbarna på böter. Arbetarna ansåg istället, att företaget skulle betala 400 kr i böter till jobbarna. Lagen om "anställningstrygghet", som trädde i kraft den 1 juli och som vi berättade om i nr 5/74, visade verkligen sitt rätta ansikte i den här strejken. I en artikel om strejken i Aftonbladet (4/9) får bolaget frågan om det hade "avskedat de strejkande om de inte gått tillbaka till arbetet". På detta svarar disponent Arling med ett segerleende på läpparna: "-Javisst! Vi har lagen

på vår sida!"

Sådärja. Nu är det väl ingen som behöver sväva i tvivelsmål över i vems intresse lagen den 1 juli stiftades. I den talas det ju nämligen om "saklig grund för avsked", och vad det är, ja det har sossarna och SAF gjort upp om i intimt samarbete: "ordervägran", "grovt åsidosättande av sina åligganden mot arbetsgivaren", "agitation eller deltagande i olovlig, allvarlig strejk", osv. Nu sparkades inte LM-Ericssons arbetare från Söderhamn, inte den här gången. Solidariteten från arbetsskamraterna och allmänheten var nämligen "för stor".

Men lita på att arbetsköparna kommer att använda sig flitigt av de gummiparagrafer som man skrivit under tillsammans med LO!

SJÄLVSTÄNDIG OCH ENAD KAMP MOT KLASSLAGARNA!
STÖD DE DÖMDA LM-Ericsson ARBETARNA FRÅN
SÖDERHAMN - PG 44 51 43-1 (LM-arbetarnas solidaritetsfond, c/o Hellberg, Vretvägen 2, 826 000 SÖDERMANN).

BOSTADSFÖRETAGET: LIVET ÄR EN FEST

"Betala dom outhyrda lägenheterna"

HYRESGÄSTERNA: "I helvete heller"

Stiftelsen Bostadshus är med sina 3500 lägenheter Jönköpings största hyresockrare. Ja, just ockrare! Nu planerar man tex att höja hyran på det största bostadsområdet, Råslätt, med 17%!

För oss som bor i området är detta inte bara en utmaning. - Vi kan helt enkelt inte betala en genomsnittlig hyreshöjning på c:a 100:-/mån. Inte med det reallönesänkingsavtal som LO skrev under, och de ständigt stigande matpriserna. Det absurda med Stiftelsens krav är att i hyreshöjningen har dom räknat in förlusterna på de c:a 500 lägenheter som står tomma på Råslätt. Dom vill alltså att vi ska betala för dessa!

Dessutom vägrar bostadsföretaget konsekvent att ta något som helst socialt ansvar för sina bostadsområden. "Vi har meriterat oss tillräckligt", som en i styrelsen uttryckte sig.

Nog har dom det alltid. Den kulturfattigdom och sociala misär som idag råder på bostadsområdet är ett bra bevis på vart det kapitalistiska bostadsbvggandet leder.

LAT BOLAGET BETALA DE TOMMA LÄGENHETERNA!

NEJ TILL FORTSATTA HYRESHÖJNINGAR.

Livet är en fest heter den senaste skivan med Nationalteatern, teatergruppen som talar om hur det ser ut i Göteborgs förorter och envisas med att svänga utav helvete när dom gör det. Skivan vänder sig främst till ungdomarna i förorten. Den innehåller en god portion fantasifull och omväxlande s.k. rock- och popmusik. Innehållet i texterna är också knutet till storstadsungdomarna: tristessen med fredagsfyllan och diskoteket (Livet är en fest) bedövningen med narkotika för att fly sin verklighet (Speedy Gonzales), hur samhället låtsas lösa problemen genom att ropa på polisen (Bängen trålar). Nationalteatern beskriver verkligheten med ett språk vanligt folk begriper och gör det utan att moralisera. Om vänstern kunde låna sig att få sagt vad dom menar på ett lika lättbegripligt sätt skulle mycket vara vunnet. Knuten kanske ligger i att Nationalteatern själva har ett ursprung i "förortskulturen", medan vänstern definitivt är skild från dem som den vänder sig till, arbetarklassen.

Skivan handlar inte bara om "tonårsproblem". Där finns en rocklåt om fyllfärjorna (Stena Olssons Compagnie); där finns balladen om John Carlos, den amerikanske löparen som var med i de oförglömliga Black Powerdemonstrationerna i Mexiko-OS. En av mina favoriter är sången om Hanna från Arlöv: en femtiotårig tvätteriarbetska som var ledande i en vild strejk.

Hanna från Arlöv, hej
Jag lärde mycket av dej
du sa som det var
och det kändes så bra
så nu kan jag göra nånting själv
göra nåt själv

KINA

forts. från sid 8

LÄGET IDAG

Sheng-wu-lien existerar inte längre som organisation i Kina. I Hongkong finns dock en del medlemmar som flytt från Kina, antingen direkt efter kulturrevolutionen, eller nu i samband med den senaste kritikkampanjen mot Konfucius och Lin Piao. De ger ut *Dagliga Kamp-bulletinen*, och bedriver arbete mot förtryck och utsugning i Hongkong, något som de maoistiska organisationerna där undviker. Peking har nämligen flera gånger påpekat att de för närvarande inte har något intresse av någon ändring i Hongkongs status. Därför attackerar Sheng-wu-liens efterträdare i Hongkong av såväl de Maoistdominerade fackföreningarna som av Hongkongs kapitalister.

"Observatör"

Noter:

- (1) Barnett, A.C.: Cadres, bureaucracy and political power in communist china.
- (2) Översättning i "Survey of China Mainland Press, nr 4147, 27 mars 1968.

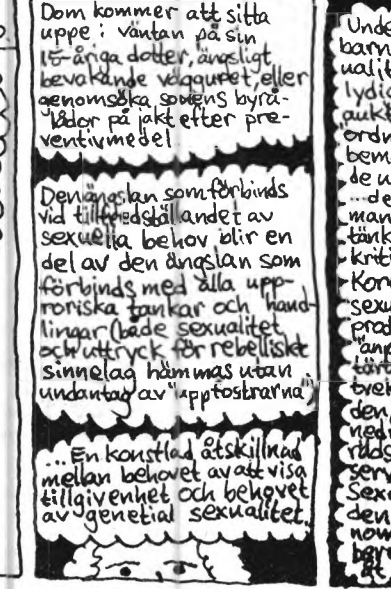
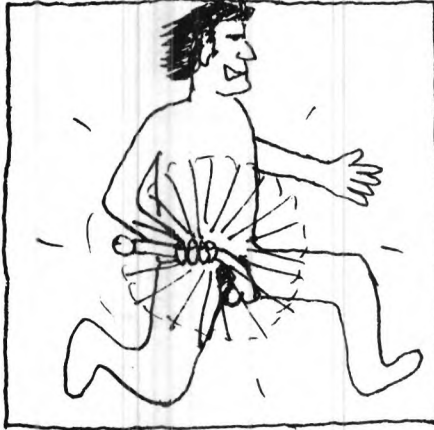
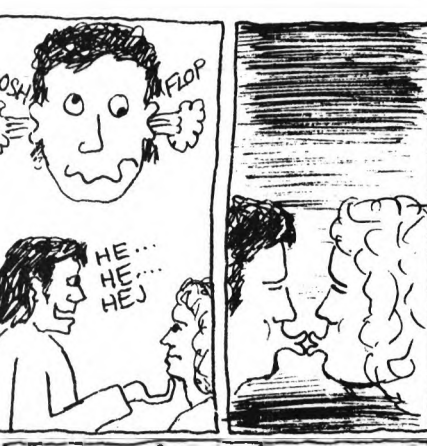
KKP = Kinas Kommunistiska Parti

ARBETARPRESS ERBJUDER:

- nr 1 - Klasskamp i Polen 1970-71 4:-
- nr 2 - Maurice Brinton/ Politikens irrationalitet 4:-
- nr 3 - Anton Pannekoek/ Lenin som filosof 8:-
- nr 4 - Politisk plattform för Förbundet Arbetarmakt 2:-
- nr 5 - Paul Cardan/ Socialismens innebörd 2:-
- nr 6 - Rossana Rossanda/ Klass och parti 1:-
- nr 7 - Martin Glaberman/ Mao som dialektiker 2:-
- nr 8 - Rosa Luxemburg/ Marxism kontra leninism 2:-

Beställes från: ARBETARPRESS, Box 31 134, 400 32 GÖTEBORG 31.

pg 886651-9

FOLKREPUBLIKEN 25 ÅR

Kinesiska soldater gläds åt de väldiga resultat som uppnått på samhällets alla områden tack vare Mao Tse-tungs tänkande.

(Man har i tidningen "Gnistor", organ för SKP, klagat på våra bildtexter till Kina-artikeln i AM nr 2-3/74. Vi hoppas att de denna gång ska bli nöjda. Håll till godo!)

FOLKREPUBLIKEN KINA har nyligen firat sitt 25-års jubileum. De gångna åren sedan det nationella befrielsekriget slut 1949, har kännetecknats av väldiga landvinningar inom flera områden, såsom teknik, industri, jordbruk och utbildning. De anmärkningsvärda i denna utveckling är inte framstegen i sig - även länder som Japan, USA och andra imperialistiska länder har under de senaste 25 åren upplevt en "tredje industriell revolution" - utan att utvecklingen företagits så relativt jämt över hela det väldiga Kina.

BYRÅKRATKLASSENS FRAMVÄXT

Men om vi granskar det hela närmare kan vi finna förklaringar till underverken. I det tidigare imperialistiskt behärskade Kina kunde produktivkrafterna inte utvecklas nämvärt, därför att imperialisterna inte var intresserade av en sådan utveckling. Man ville inte få ytterligare en konkurrent, utan istället försäkra sig om råvaror och tillgång till billig arbetskraft. Ett starkt självständigt kapitalistiskt Kina, måste innebära ett imperialistiskt sådant, och det kunde inte tillåtas av de redan existerande imperialistiska länderna. De kapitalistiskt-imperialistiska produktionsförhållandena blev därför ett hinder för produktivkrafternas utveckling i Kina. Endast en revolution kunde undanröja hindren för bättre levnadsbetingelser för arbetare, bönder, lantproletariat, småborgare, inhemsk nationell borgarklass samt mellanskikt som ekonomisk och militär byråkrati och intellektuella. Denna revolution kunde dock inte bli fullt ut socialistisk, de nödvändiga betingelserna förelåg inte, t.ex. en stor industriell arbetarklass, vilket också nederlaget i revolutionen 1927 visade. Revolutionen måste skapa ett samhälle avskärmat från den kapitalistiska sektorn i världen, för att kunna utveckla produktionen.

Istället kom det att bli administrativa mellanskikt, nationella borgare, som under ledning av den intelligensia som under studieår i Paris och Moskva konsumerat den leninistiska revideringen av marxismen, utarbetat en ideologi speciellt avpassad för de kinesiska förhållandena - *maoismen*, dessa som kom att leda revolutionen 1949.

Likt (men inte på samma sätt) som den uppstigande borgarklassen med understöd från bönder och gesällar störtade feodalsamhället i Europa, stödde sig i Kina en del av borgarna och småborgarna samt intellektuella, på bönder och arbetare för att stötta det kapitalistiskt-imperialistiska våldet. Likt borgarna i Europa förhindrade sina "allierade", bönder och gesällar, att nå inflytande efter det att feodaltherrarna var överspelade genom att borgarna var bättre organiserade som klass - på samma sätt kunde de administrativa och intellektuella mellanskikten i Kina förhindra att arbetare, fattigbönder eller borgare kom till makten, genom att de var organiserade i armé och parti.

Med hjälp av denna organisering, och tack vare stödet från statsbyråkratin i Sovjet utmanövrades den nationella borgarklassen under "tre-anti" och "fem-anti" kampanjerna 1951-52. 1953 började den första 5-årsplanen. De tidigare mellanskikten har under tiden mellan 1949 och -53 efterhand satt sig i kontroll över fördelningen av samhällets överskott, merprodukten. Statsbyråkratin har blivit den nya härskande klassen i Kina.

VADÄ, JÄMLIKHET?

Ur direktiv från statsrådet den 31 aug. 1955, om lönesystem: (1)

Funktion	grad	Lön (Yuan/mån.)
Premiärminister, statschef	1	600
CK-medlem	2-5	400-500
Statsråd	6	400
Byråchef	9-12	200-250
Distriktschef	13-15	150-200
Ämbetsman på länsnivå	13-15	130-160
Avdelningschef	16-17	100-135
Ledamot i avdelning på länsnivå	18-23	50-90
Kontorspersonal	24-27	30-45
Allmän servispersonal	28-30	23-29

Denna tabell över löneförhållandena bland "kadrerna" (partimedlemmar) är inte såd för att bevisa klassamhället, utan endast för att illustrera det. Bevisen för klassamhället kan man finna i denna klasskamp som försigått och fortsätter, den klasskamp som fick sitt mest blåtanta uttryck under kulturrevolutionen.

VAD HÄNDE EGENTLIGEN UNDER KULTURREVOLUTIONEN?

Kulturrevolutionen var ett revolutionärt uppsving, där arbetarklassen i städerna deltog i stor utsträckning till skillnad från revolutionen 1949 som var böndernas stora rörelse. Kulturrevolutionens materiella orsaker måste sökas hos bl.a. det tidigare revolutionära uppsvinget under "det stora språnget" tid 1958-1963. Under denna period sökte man genom ideologiska motiveringar öka produktionen på landsbygden, dels genom att öka jordbruksöverskottet, dels genom att öka småindustrin på landsbygden. Det ekonomiska överskottet av denna ökade produktion skulle användas till att bygga upp den yngre industrin. När det sovjetiska biståndet drogs bort 1960 ökades ytterligare ansträngningarna till att utvinna ekonomiskt överskott från landsbygden. Befolkningen där motsatte sig dock den ökade uttagning som detta innebar, och man var tvungen att upphäva de ursprungliga direktiven om folkkommunerna, som var de nya administrativa och ekonomiska enheterna för "Det stora språnget". Man återgick till materiella belöningar istället för ideologisk uppmuntran.

När det stod klart för byråkratin att man misslyckats med att öka det ekonomiska överskottet genom att utvinna det på landsbygden vändes blickarna mot städernas arbetarklass. Här fanns två linjer som förespråkade olika vägar för att uppnå målen om ökad produktion.

Dels fanns Liu shao shis om materiella belöningar, lön efter prestation osv.

Där fanns också Maos och Lin Piaos om att genom propaganda motivera arbetarna att känna delaktighet och ta ansvar för ökad produktion.

Konfrontationen mellan dessa två linjer för att lösa Kinas ekonomiska problem var upprinnelsen till kulturrevolutionen: Liu shao-chi med företagsdirektörer på sin sida med intresse för ökad makt över produktionen genom att få större självständighet för företagen. Mao med den centrala byråkratin (som t.ex. militären under ledning av Lin Piao) som vill ha så stort inflytande som möjligt för den centrala förvaltningen.

För en vidare beskrivning av kulturrevolutionen och dess förlopp, och om Mao byråkratin motarbetande och slutligen nedslående av arbetarorganisationerna, se ARBETARMAKT nr 2-3/74. (Beställ för 2:- inkl. porto, pg 20 75 76 - 0)

DE EGENTLIGA REVOLUTIONÄRERNA

Ett av exemplen på arbetarklassens kamp mot statsbyråkratin var Shanghai-kommunen som utropades den 5 februari 1967 och varade ungefär en månad. Kommunen var baserad på pariskommunens principer om bl.a. att alla valda funktionärer skulle ha normal arbetarlön och vara omedelbart avsättbara, samt att arbetarklassen skulle vara beväpnad. Ledaren för Shanghai-kommunen Chang Chung-chiao reste den 12 februari till Peking för att avlägga rapport till Mao. När han kom tillbaka 12 dagar senare hade han ändrat sig. Han ville upprätta en revolutionskommitté lik den som bildats i Manchuriet i januari. Dessa revolutionskommittéer, vars bildande hade proklamerats av Partiet den 23 januari 1967, skulle inte som t.ex. Shanghai-kommunen väljas direkt av arbetare eller bönder, utan innehålla en tredjedel från partikadrerna, en tredjedel från armén eller milisen, samt en sista tredjedel från massorna. Eftersom partiet kontrollerar armén, innebär detta att partiet och därigenom byråkratin försäkras sig om makten på alla nivåer i samhället. Chang

Chung-Chiao som fn sitter i KKP:s centralkommitté tillsammans med Yao Wen-Yen och Chiang Ching (Maos hustru) brukar av bl.a. våra mer radikala hemmamaoister i Förbundet Kommunist utpekade som tillhörande en vänsterfraktion inom KKP. Vad hade då denne Chang att förtälja efter att han träffat Mao? Jo att arbetarna

"om vi överlämnar till dem en stad som Shanghai eller en provins som Kiangsu, skulle få svårigheter med styran det pga bristande erfarenhet. Det är förmodligen lättare för dem att leda en verkstad. Ordförande Mao säger: 'En universitetstuderande kan inte bli universitetets rektor, eftersom han ännu inte tagit någon examen och inte känner till hur universitetet fungerar.'" (2)

Det är alltså denne "vänsterradikal" som FK framhåller som exempel på revolutionärerna inom KKP, en som hävdar att arbetarna inte bör lägga sig i styran det av städer och provinser, utan hålla sig till sina verkstäder!

Vad blev då av dessa vänsteridéer om att upprätta kommuner, om lika-lön, om en revolutionär utrikespolitik som stöder befrielseströrelser i stället för borgerliga regimer, vad blev det av dessa efter att folkarmen fått order om att ingripa mot dem?

I Shanghai upplöses studentorganisationen Röda Revolutionärerna av Chang och Yao Wen Yan efter att ha skickat milisen för att upplösa dess möten.

I Kanton förtog en väpnad kamp mellan Röda Fanen och folkarmen till i mitten av 1968.

I Peking agerade 16-maj-rörelsen huvudsakligen bland intellektuella och studenter på utrikesdepartementet, på universitetet och på bildtidningen "Kina". Fortfarande 1971 pågick aktioner mot 16-maj-rörelsen i Peking.

I Kwangsi-provinsen pågick strider mellan folkarmen och Stora upprorsarmen av 22 april fram till hösten 1968

Den mest omtalade av organisationerna till vänster om KKP torde vara Sheng-wu-lien (Hunans Provinsiala Proletära Revolutionära Stora Allians) som verkade i Hunan åtminstone fram till april 1968 då den militärt besegrades av folkarmen. Från Sheng-wu-lien känner vi till en del om deras politik och målsättningar, publicerade i Vårt program och Vart går Kina (Det senare dokumentet publicerat på Svenska i "Fjärde Internationalen" Nr 1-2/74). Detta dokument uttrycker ett stort förtroende för ordförande Mao, något som tycks ha gällt för de flesta vänsterströrelserna, och detta bidrog till deras fall. De satte sitt hopp till att de skulle få med Mao på sin linje i fördömandet av byråkratin samt

Chiang Ching, Chang Chung-chiao och Wang Hung-wen ledare för "vänstern" inom Kinas kommunistiska parti

i kraven på upprättandet av "En kommun Kina" enligt Pariskommunens modell.

Sheng-wu-lien benämner också byråkratin, "röd borgarklass" och hävdar att Kina slagit in på en kapitalistisk väg. Det finns dock i dokumentet inte några konkreta analyser på vilket sätt denna "röda borgarklass" skulle agera ekonomiskt, utan borgare och kapitalism tycks vara beteckningar på det system och företrädarna för det som man kämpar emot.

Idag existerar förvisso en vänster inom KKP, men det är inte märkligare än att det inom varje social företeelse existerar motsättningar. Vänstern inom KKP ledd av Chiang-ching, Chang Chung Chiao och Wang Hung Wen, är dock inte några representanter för den revolutionära vänstern under kulturrevolutionen. Det har vi sett ovan, i samband med vad Chang hade att säga när han kom hem till Shanghai efter sitt besök i Peking. Han lär dessutom senare 1967 ha beskrivit Shanghai-kommunen som en medveten manöver från partiets sida för att få slut på fraktionsstriderna i staden, samt att han och Yao Wen-yen manövrerade de olika rivaliserande grupperna till samförstånd.

forts. sid 7

RÅDSMAKT

Teoretiskt organ för Förbundet Arbetarmakt i början av juni utkom nr 4 (2-74) av tidskriften RÅDSMAKT. Numret innehåller bland annat en kritik av Kaj Häkansson's bok "Socialism som självstyre" och en analys av svenska staten under socialdemokratien. Numret kostar 2:50.
KAMRAT! Prenumerera! 4 nr för 10:- - Pg. 87 99 69-4
Tidskriften RÅDSMAKT, Box 31 102, 400 32 GÖTEBORG 31